

ad § 34.

Betreffende Befordring og Betaling til Synsmændene, samt Bestemmelse af Dagen til Synsforretningen bestemmer Rescript af 19de November 1802 § 3, at vedkommende Kirke-eier skal under en passende Mulet for Udbetelsen være pligtig, paa en af Provsten i Forveien bestemt Dag, at afgive 2 velbespændte Bøgne, en til Provsten, og en til de 2 udmeldte Synsmænd, samt betale til hver af sidstnævnte 48 β, naar de til Synsforretningen ikkun maae anvende en halv Dag, og 1 Rb. til hver, naar en heel Dag er nødvendig.

Denne Betaling er forhøiet ved Rescriptet af 21de Mai 1817 og Sportel-Regl. af 22de Marts 1814 § 148 til 54 β. for hver halve Dag, og 14 β. for at møde i Ketten og beedige Forretningen, hvis det begjæres.

I det de ovennævnte Bestemmelser om Fri-befordring ere blevne bibeholdte, har man anseet det fornødent at forhøie noget Betalingen til Synsmændene, for derigjennem noget at virke til, at de dygtigere og mere beskæftigede Haandværkere ikke skulle, som det for Tiden hyppig er Tilfældet, finde sig utilbøielige til villigen at modtage Udmeldelse til Synsmænd.

ad § 35.

Der er ved Behandling af Synsager oftere følt Mangelen af særegen Sagkundskab, hvor der var Spørgsmaal om Bevaring og Istand-sættelse af Kirker af archaeologisk eller kunstnerisk Betydning; og Provsten med Synsmændene have ikke sjældent andraget paa, at saadan Bestemmelse ved Regjeringens Foranstaltning maatte udføres af Andre, som dertil særlig bleve udnævnte. I saadanne Tilfælde har Ministeriet i Almindelighed anmodet Provstens Bygnings-Inspecteur om ved Leilighed at tage de paagjældende Gjenstande i Oiesyn og derom indgive Beretning og Forslag. Men dette er dog kun blevet betragtet som en midlertidig Foranstaltningsform, indtil Sagen kunde finde en almindelig Ordning. Denne er her bragt i Forslag.

ad §§ 36, 37 og 38.

Efter L. 2—22—64 paahviler der de for-muende Kjøbstadkirker i et Stift Forpligtelser

til i overordentlige Tilfælde, at afgive nogen Hjælp til de andre Kirker i Stiftet, som dertil særdeles maatte trænge. Ministeriet har troet at maatte forbeholde Tilsynet med, at der, naar det kan ske uden at træde Kirkes eget Løb for nær, holdes Midler disponible til Opfyldelsen af denne Forpligtelse.

Og da der oftere er følt Trang til, at der habdes en almindelig kirkelig Fond, hvoraf der kunde tages Midler til at iværksætte nød-vendige større Restaurations- og andre Byg-nings-Arbejder ved Kirker, der ikke selv dertil have Midler, og som ikke tilstrækkeligen kunne hjælpes ved Tilflugt fra Menigheden, ligesom ogsaa til at yde Understøttelse til Opførelsen af nye Kirker, hvor de stedlige og Befolkningsforholdene gjøre dette ønskeligt, medens Penge-midlerne dog dertil savnes, ligesom ogsaa flere af denne Lovs Bestemmelser gjøre det end mere fornødent, saa har Ministeriet troet her at burde bringe i Forslag, at der opsamles en saadan Fond ved Bidrag fra alle Landets Kirker. Anvendelsen af Fondens Midler er foreslaaet gjort afhængig af Kirkeraadet, og, indtil et saadant oprettes, midlertidig af Nøg-dagens Samtykke. Paa den anden Side har man fundet det rigtigt at befrie Kirkeeierne fra den dem paahvilende i § 38 omhandlede Byrde, som det ikke er anseet fornødent at bibeholde, naar Præstegaardene holdes asfurerede til deres virkelige Værdi.

ad § 39.

Den i denne Paragraph indeholdte Bestemmelse om, at en Kirkeeier ikke kan mod-sætte sig en Forandring i Sogneinddelingen, er en nødvendig Følge af Regjeringens Myndighed til at tage Bestemmelse om Sogne-grænsen. Nærværende Paragraph har forsøgt at give en saavidt mulig billig Løsning af de Vanskeligheder, som ved en saadan Forandring kunne afstedkommes for Kirkeeiere. Der savnes hidtil udtrykkelig Lovbestemmelse om denne Sag.

ad § 40.

Bestemmelserne i denne Paragraph ere be-grundede i Forhold, der paa forskellige Steder ere bevirkede ved Sognebaandets Løsning.